

konné překážky, by mu nebyl přiznán podmíněný odklad trestu. Přehlíží při tom, že § 2 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 Sb. z. a n. stanoví, že podmíněné odsouzení jest vyloučeno, byl-li vinník již dříve odsouzen pro zločin na dobu delší tří měsíců, a že druhý odstavec téhož paragrafu výslovně stanoví, že omezení prvního odstavce neplatí, uplynulo-li do dne, kdy odsouzený spáchal nový trestný čin (jde-li jako tu o zločin) 10 let ode dne, kdy bylo podle zákona vysloveno, že se podmíněně odsouzený osvědčil, že však v tomto případě tato zákonná lhůta ještě neuplynula. První soud přehlédl, že ustanovení §u 2 zákona je výjimkou ze zásady stanovené v druhém odstavci §u 1 zákona o podmíněném odsouzení, podle níž, osvědčí-li se vinník podmíněně odsouzený v době zkušebné, pokládá se za to, že nebyl odsouzen. Výrokem o podmíněném odkladu trestu překročil tudíž první soud meze svého trestního oprávnění, vytknuté v §u 2 zákona o podm. odsouzení a zavinil zmatečnost rozsudku podle čís. 11 §u 281 tr. ř.

Čís. 2347.

Zákon o tisku ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863.

Pod ustanovení §u 24 zákona nespadá sice reprodukce nepodstatných a trestně bezvýznamných vět zabaveného spisu, není však zapotřebí doslovného uveřejnění, nýbrž stačí reprodukce trestného obsahu.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1926, Zm I 14/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 5. listopadu 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 24 zák. ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863

Důvody:

Zmateční stížnost, uplatňující pouze důvod zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. namítá, že obžalovaný byl odsouzen pro přečin podle §u 24 tisk. zák. nesprávně proto, že první soud nezjistil, že doslov míst, jež obžalovaný reprodukoval ve svém časopise ze zabavené knihy »Tote Scholle«, naplňuje již o sobě skutkovou podstatu trestného činu (§u 14 čís. 3 zák. na ochr. rep.). Zmateční stížnost má za to, že v případech, kde bylo soudním nálezem zakázáno rozšiřovati buď celé dílo, nebo celý soudem zabavený článek, dopouští se ten, kdo otiskne pouze jednotlivá místa z nich, přečinu podle §u 24 tisk. zák. jen tenkrát, naplňují-li otištěné výňatky již o sobě skutkovou podstatu trestného činu. Tomu prý v souzeném případě tak není, poněvadž podle názoru zmateční stížnosti obžalovaný otiskl pouze výňatky trestně nezávadné. Mimo to nejsou prý v zabaveném článku periodického tiskopisu »D. L.« otištěny jednotlivé výňatky ze zabavené knihy »Tote Scholle« věrně a doslovně, nýbrž ve výňatku ze strany 104 byla prý změněna slova i obsah tak, že uveřej-

něná nová věta dává zcela opačný smysl než má v knize a z vět na str. 107 byly uveřejněny jen slovně pozměněné zlomky a dána jim forma nového celku. Zmateční stížnost není v právu. Lze jí sice dáti za pravdu v tom, že by neodpovídalo správnému výkladu zákona, kdyby se pod trestní sankci Šu 24 tisk. zákona podřad'ovala tisková reprodukce zcela nepodstatných a trestně bezvýznamných vět zabaveného spisu, na př. všeobecných vět takového rázu, jaké příkladmo uvádí zmateční stížnost. Na druhé straně však nelze souhlasiti s jejím náhledem, že zákonný pojem »rozšiřování obsahu zabaveného spisu tiskem« předpokládá uveřejnění doslovu zabaveného díla nebo jeho části, poněvadž takovýto výklad, při němž by již sebe menší úchytky od původně zabaveného textu činily reprodukci jeho beztrestnou, přičil by se povaze věci a činil by v praxi zákonný předpis Šu 24 tisk. zákona ilusorním. Při správném výkladu záleží na tom — poněvadž k naplnění skutkové podstaty Šu 24 stačí beze vší pochybnosti i uveřejnění pouhého obsahu zabaveného tiskopisu — zda jest předmětem reprodukce trestný obsah zakázaného spisu. Že tomu tak jest v souzeném případě, o tom nemůže býti pochybnosti vzhledem ke zjištění prvního soudu. Soudce, který vynáší nález podle Šu 24 tisk. zák., není povolán (jak mylně za to má zmateční stížnost), by samostatně posuzoval, co činí v jednotlivém případě obsah zabaveného tiskopisu trestným, poněvadž účelem tohoto zákonného ustanovení jest uhájiti soudcovský nález v tom směru již vydaný, jehož obsah a odůvodnění jsou jediné rozhodny pro posouzení otázky trestnosti zabaveného obsahu.

V souzeném případě zjišťuje nalézací soud, že kniha »Tote Scholle, eines deutschen Dorfes Kreuzweg«, sepsaná Aloisem F-em a vydaná v Berlíně, byla pro svou nepřátelskou tendenci proti českému národu nálezem zemského trestního soudu v Praze ze dne 14. dubna 1925 zabavena a to v celém svém obsahu a že týmž nálezem byl řádně vysloven zákaz dalšího rozšiřování této knihy a zákaz vyhlášen v úředním listě Československé republiky dne 18. dubna 1925. Zjišťuje dále, že obžalovaný přes tento zákaz uveřejnil v periodickém časopise »D. L.« v čísle z 10. června 1925 posudek o této knize s nadpisem »Das Bilderbuch sudetendeutscher Dorfpolitik beschlagnahmt«, v němž otiskl jednotlivá místa ze strany 104 a 107 zabavené knihy s nepatrnými změnami. Uváží-li se, že obě původní místa v knize, stavící na pranýř Němce, kteří ze sobeckých důvodů nebo ze zbabělosti ustupují Čechům, prodávající jim svůj majetek, v čemž autor vidí národní zradu, za jakou by prý Čecha stejně jednajícího stihlo opovržení celého jeho rodu, — mají tendenci zřejmě Čechům nepřátelskou a že týž smysl mají i výňatky reprodukcující obě místa, jež autor článku pozměnil jen tím, že shrnul významnější věty ze strany 107, vynechav méně význačné, by dosáhl větší účinnosti, a že citátu ze strany 104 dal přímo formu výzvy k nepřátelskému bojkotu proti Čechům, — dlužno souhlasiti s náhledem prvního soudu, že obžalovaný uveřejnil tiskem odstavec zabaveného spisu a že jest dána skutková podstata přečinu podle Šu 24 tisk. zák. Neoprávněnost námitky, že soud byl povinen samostatně zjistiti, naplňují-li uveřejněné

zabavené výňatky skutkovou podstatu přečinu, vyplývá z toho, co bylo uvedeno.

Čís. 2348.

K skutkové podstatě zločinu podle §u 153 tr. zák. stačí jakýkoliv úmysl, směřující ku porušení tělesné nedotknutelnosti (dolus indirectus), najmě úmysl s někým zle nakládati.

I polití vodou lze podřaditi pod pojem zlého nakládání ve smyslu §u 496 tr. zák. (urážky skutkem podle §u 312 tr. zák.), po případě pod pojem vydávání ve veřejný posměch podle §u 491 tr. zák.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1926, Zm II 33/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného a státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 14. prosince 1925, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle §u 431 tr. zák., pokud se týče nebyl uznán vinným zločinem podle §u 153 tr. zák., stížnosti veřejného obžalobce jen potud, pokud se rozsudek vztahuje k útoku na Anežku M-ovou, zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji znova projednal a o ní rozhodl.

D ů v o d y:

Rozsudek první stolice shledává ve skutku obžalovaného, který stihá obžaloba jako zločin částečně dokonatého, částečně nedokonatého těžkého poškození na těle podle §u 153 tr. zák., toliko přestupek §u 431 tr. zák., řídě se právním názorem, že onen zločin předpokládá zlý úmysl, v projednávaném případě neprokázaný, způsobiti osobě, proti níž jednání pachatelovo směřuje, poranění na těle. Právem napadá zmateční stížnost veřejného obžalobce, uplatňujíc důvod zmatečnosti čís. 10 §u 281 tr. ř., tento názor jako mylný. Kdežto v případech §u 152 tr. zák. jest důvodem zločinnosti skutku vážnost následků jím na těle nebo v mysli jiné osoby způsobených, jest jím v případech §u 153 tr. zák. zvláštní poměr pachatele k poraněnému nebo zvláštní (veřejný) úkol, který osoba, na niž pachatel útočí, v době útoku plní, nebo který byl příčinou útoku pachatelova. Jinak se obě skutkové podstaty shodují. Není právního důvodu a zákon neposkytuje ni nejmenší opory pro názor, že jest pojem »úmyslnosti« §u 153 tr. zák. vymeziti jinak, obzvláště úžeji než jak jest vymezen zlý úmysl v §u 152 tr. zák. Proto stačí i pro obor §u 153 tr. zák. jakýkoliv (jiný než k usmrcení směřující) úmysl nepřátelský. Takovým úmyslem jest — jak plyne z dějin vzniku §§u 140, 143, 152, 157 tr. zák. (srv. rozh. bývalého nejvyššího soudu víd. čís. 4335 úř. sb.) — jakýkoliv úmysl, směřující ku porušení tělesné nedotknutelnosti, tudíž i úmysl, s někým zle nakládati, nebo-li úmysl působiti na tělo jiné osoby takovým způsobem, že se jím vyvolává v této osobě pocit nevolnosti, třeba v krátké době pomíjející, jako přechodná bolest,